

වලාකුළු රාත්‍රිය

මාලති කල්පනා ඇමිබ්‍රෝස්

(දුරන්තට බැර එකම දෙය
මිබ නො හෙළනා කළල යි.)

තණ පතක් පා ඇතින් එසවෙයි
පිති බිඳට මුද වදන් මුමුණයි
ඒ කුඩා පිති බිඳත්
වැනි කෝටියක පසුවදන යි....

රැයක් සිහිගෙන ඇහැරෙයි
ඇසිපිය පවා නොසැලෙයි
ඇඹ මලක් බිමට බැස
තාරකා එළි ගින්න ඇවිදියි

වලාකුළු සිත හෙමින් බරවෙයි
යන තැනක් නො කියාම නික්මෙයි
දුර ඇත කළයාය
පෙහෙන්නට දුක් කළු වගුරයි

නො හඩා හිඳුම කළලයි
මලක ඇරඹය පින්නයි
සැදට දුක නිකුතට
රැයක දිනුම ම නින්නයි

පීච්ඡේ නව තරුණයි
මලට පිතිබිඳ නොදුරයි
රැයක මරණය නම්
සුඛ උදෙසන උපතයි

විතක් නම් නව පිරවෙයි
සිතක් නම් නව සව වෙයි
තරුවක් දැවී වැදුණත්
යළින් නව දහසක් උපදියි

ප්‍රවේසම

දමින් උදයාග දහනායක

හිරන්තර හමුම්භවල දැනෙන රසයක රසය
හැඳින හිතක මෙන් හැමදාම එමී ඔබ එකක්

මීදුම් තර්ථු යවුමිගින් සැරසිලා ඔබ
වැස්සකින් සිසුම් දුම් දමන තාර පාරක් දිගට
කුඩය යට එදින මා රැගෙන හිය ගමන
පැබන්දොක ඇතුර මත ඇවිදිනා හැසිමිබි දුන්න මට

බස් එකේ කොල්ලෙන් පසුපස දවසක
සිටී එක දුක් වෙලේ අපට ඉඳුගන්න
වැඩිවෙන ගමනක් * ඔබ
හිරන්තරයක් ඇතිනුත් තදුරක්
පුපුරන්ට පෙර
හිතා බැලුම් කට

කොන්දොපුරන් මෙන්ම
ඇතන ආලෝක වේටර් ද
සලකනා විදිසෙකි අපට
පුපුරි හිතල කතන උණුසුම් අඹුන්නක් ඇත

බාහිරට පෙන්වීමින් අපි පෙම්වතුන් වන
ඇතුලතින් මෙහෙම ප්‍රවේසම් වන වන
විකාරම් සෙල්ලුමිබි
රසකි, අන් කවරදාකක් මා නොලද.

පහනී වැට

අම්මා

කිරි පිහිය හිර වෙවිව දැනිලි රළු වෙවිව
සුසිතිදුයි මිය දැන අම්මේ
බිසෙන්න බිඳ වැනිවිව පොල් කටුවේ ඉතිරිවිව
පීච්ඡය සවිකලා අම්මේ
ඉඩෝරය දනවන්න විසිරවිව වියලි කොල
සර සර හඩ නැගුටාට අම්මේ
කොල නැලෙන දිවිමගේ ඉඩෝරය මකාල
වස්සාන සුවය මබ අම්මේ.....

දංකුඩට කැපකෙරුව තුන්වේල නැමදාම
ගතසවි කලාද අම්මේ
ගත සවිය පරදවා සිත සවිය රැක ගන්නෙත
සංසාර උරුමෙන්ද අම්මේ.....

රළු බොරළු වනමගේ සනාසරුපය සමග
පීච්ඡය රැක දුන්න අම්මේ
බිඳෙන්න බිබිත් එකතු කල පිය බොහොම බර වැසිය
හිටත් ලෙ මබ ලගයි අම්මේ.....

රළු ගුණාවර්ධන

මතක වස්තූ

අනුපමා ගනේගොඩ

විසල් තුරු පත් යටින් වට හෙවණ
ඇඹින්දක් ගෙන ඇතිලි තුඩු අඟට
තබා හිස මත පතන්නම් දැන්
හිචී යන ලෙස දුක් කළුපි පිරිපත

එදා දවසම හෙල කලුලුරි
දකී අද ඉරි තැලුණු කැඩපත
ප්‍රදරුලුක් සේ ගැනේ තදවන
රෝස මල් පෙති බිම වැටී ඇත

වල දැමූ තදවන සොහොන් ගැබ්
පලාගෙන පැන නගින මතකය
ඉරි යන හිතිවිලි කැඩලි වල
ලියු කවියක ඇරන විසිරණ

නුරා රැ සඳ බිම බලන කොට
කණාමැදිරියන් ගතු කියනව ද තව
දිවා රූ නෙතු ඇතර ගැවසුණා
කළුළු බින්නව ප්‍රේමය ම විය

හියන හකුර රැකගන්නේ

බිඳී ගිය පුටම පෙම
කරනම් ගසා උඩුහිත
කළලින් බොර කරයි
ඇනේ හිල් දිග දැස

වැඩ බිමේ ගෙම්බන්ට
ගිම් පැමිණා ඇත ලෙටට
මිනුගෙ වීමසුම් දැස්
පරි යයි කුතුහලෙන්

"මේ හොකද මේ කළුළු ?"
හර හර දුහිම් මම
"අපි යමුකො යති අන්න
මාසලගෙ මත ගෙදර"

"හර මගන්සි මැණික
බොමුද හොඳ තේ එකක්"
ඒ දුසාබර වදන්
ඇයට ඇසුනේ නැද්ද

කළුළු බිඳවල රහස
දැන ගන්න පෙරාතුව
මුදුසුමුදු වදන් පෙල
රළු වෙන්න පෙරාතුව
අනේ මුද්දියෝ.....
දිපන්නො හොඳ උපදෙසක්
ඇතපන්නො හොඳ ටොක්කක්
අර මෝඩ ගැහිට
සිහිගයෙන් මිදෙන්නට

ගිය හකුරට නාඩන්නේ
හියන හකුර රැකගන්නේ
දවන මුවන් දැක හොඳමු
නෙලු පල

මාලා කරුණාතිලක
කුරුණෑගල

අම්මා

පද්මමා ශ්‍රියාලතා

අම්මාය ඇ හිනින් මෙරක් බර දරන්නී
ලොටට රහසින් රැයේ සුසුම් වැල් මුදුන්හි
රිඳෙන බව දැන දැනම කටු ද පිරිමලින්හි
කටු පොකුරු ඇත පිපිණු සුවද මල් නෙලන්නී

සුළු නැගෙන සාගරේ සවිය ඇ අත්වැලයි
කළු කඩා නැලෙන විට මහපොළොව ඇ සමයි
මව කඩිති මඬුම් අරින පෙර ගමන්කරු ඇයයි
සුළු නැගෙන සාගරේ සවිය ඇ අත්වැලයි

කම්ගලේ වැඩ පොළේ වැඩ වලට ඇ සමයි
ලොබෙන විට නම් යමක් පියවරක් පස්සෙකුයි
ඇතවරය නැම තැනම උරුමයක් සේ දරයි
නැලෙන පොඩිවෙන යළින් නැලෙන ගැහැණිය
ඇයයි

කිත් යසස් පොඩියමින් රටක් බබලවන්නී
අදට නොව ගෙටට තව දුපුතුන් පනන්නී
බැති බරව ලෙන්නතුව දැස සමය දොවන්නී
නදුවෙන් යක්තියෙන් ලෝකයක් දිනන්නී

මක් නිසා ද යත්
සෝකය එහි දී මට හමු විය
මහගම සේකර

රෑයේ අපි මුණ නැසුණොමු

බලාපොරොත්තුව
සැකස
උරියාන පිරියය
මම

බලාපොරොත්තුව කියෙය■

මරු කතරෙන් එනා පැන්නෙන
අර පෙහෙන්නෙන
සවි සැපතින් ඇඹිය වූ
හිල්වත් වන වේඩාවයි
නුඹ සිතන
නුඹ පනන
නැම දෙයම එහි තිබෙයි
එහි පලයත්.

සැකස කියෙ■

මිනිස් පුටුකක්
පැන් පොදක් නැති
මො දුකුණක් නෝ
නවිහරණක් නැති
මේ මරු කතරේ
මො මුලාව ගිය
දුකක් සත් වන
මලන අතර මග.

නුඹට ඒ ගමන යා ගත හැකිද
නැරන්.

මිය පෙහෙන්නේ මිරිගුවක් විය හැකියි

විරිය එවිට කි,

මම ඔටුවක්
නුඹ කරවිට නොව ගෙන මම යන්නම්
නොනොකා කැම බිම
ගමන් වේගය
බියක් නැතිව නුඹ පලයත්.

ඉක්බිති දෙදෙනා ගමන් ගනිමු.

දිගු රාත්‍රිය ගෙවී
(දිනා ජාගරනො රත්ති)
පෙර ගිරගින් අරුණල කැන් නගින කල
රන්වත් එලබරන් නැමුණු
හිල්වත් වන වේඩාවට
අපි ආයෙමු.

රන්වත් එල බරන් හරන
හිල්වත් වන වේඩාවේ
කනාටු වූ මග ගත යට
බිම හිඳ ගෙන
දෙපා අතර මුනුණා මබා
ඉතිබිඳිමින් සිටිනා
සෝකය
එහි දී මට හමු විය.

නාඩන්

බලාපොරොත්තුව කිසිවක්
නොපතන් කිසිම දෙයක්
කිසිම පැයක්

දිනුවක් ලොවේ නොමැත
නම් බැමීමෙන් බැඳ
මග පොත්ගල් වල
රාක්ක පුරවා
අනුරා ඇත්තේ
එතෙක් මෙතෙක් ලොව විසුවන්නේ
පැරදුණු සිත් කුළු දුක් ගින්නයි

කලාතාර වල පියකරු සින්නම්
සායම් වූයේ
ඒ ඇදී ඇයගේ ලේ වලිනුයි
නැවත් කෙළුරු දුක්ගැන්විල්ලයි

සවිත පිනන කන්කලු සංගීතය
නමින් දැවෙමින් ගිරු
ගෙලි කරන මෙන් සක්වල
නමින් දැවෙමින් සිපි
ගෙලි කරවයි අනුන් සිත්.

ලොවේ තිබෙන එකම සැපත
ඒ දුක් කඳ
වටහා ගැනුම පමණි.

(මක් නිසා ද යත් - 1964)
මහගම සේකර